

ENKELE FRAGMENTEN UIT DIVERSE HOOFDSTUKKEN

LET OP! KAN SPOILERS BEVATTEN

De zandstorm wordt feller. “Dit is niet normaal!” schreeuwt Randy boven de wind uit. Zandkorrels dringen tot in de vezels van zijn kleding door. “We moeten ergens zien te schuilen...”

...

De grot is amper hoog genoeg om er op je hurken in te zitten. Ze schuiven zo veel mogelijk naar de achterkant want vooraan dringen de zandkorrels nog steeds door. Dan voelt Randy zijn voet wegzakken. Nog voor hij de kans heeft bij te lichten glijdt hij helemaal weg en komt bijna een lichaamslengte lager min of meer tot stilstand.

“Dit lijkt me een gang,” roept hij.

Het plaatsje is dichtbevolkt. Vrouwen in lange witte jurken zijn bezig met huishoudelijke taken. Er wordt deeg gekneed of ze lopen met een kind op de arm. Anderen sjouwen met grote stenen kruiken, het is niet heel duidelijk te zien wat ze daarmee aan het doen zijn. Het aantal mannen is in dit gedeelte van het dorp in de minderheid. Het lijken ook vooral oudere mannen, vaak met grijs haar. De meesten zijn gekleed in een witte lendendoek. Enkele iets oudere kinderen spelen hier en daar op een dakterras en zijn iets fleuriger gekleed. In de steegjes zien ze nog enkele mensen; soms met een ezeltje, vrijwel altijd beladen met van alles, zoals kruiken, stro of iets van pakjes. Ook spotten ze een zwaar beladen kameel. Alles ziet er uit zoals je zou verwachten van een stadje uit de oudheid....

“Mry, kom even binnen.” De jonge vrouw legt de papieren waar ze mee bezig was snel terzijde en gaat verwachtingsvol tegenover Nasr Al Ahid zitten.

“We hebben een ernstige zaak onderhanden,” begint hij. Even is hij van zijn stuk gebracht. In de donkere ogen van Mry is een zweem van onrust te zien maar wat hij ziet is vooral belangstelling. “Kort geleden ben ik benaderd om navraag te doen naar vier personen die het laatst in onze regio zijn gezien, waarna ze niet terugkeerden in de stad. Ze zijn de woestijn ingegaan en daarna niet meer gezien.

Wat ze niet zien is dat een zwarte Mercedes, die van een verder gelegen punt op de hoofdweg komt rijden. De auto parkeert op de hoogte van de door hen zo uitgebreid onderzochte rotspartij. Twee mannen verlaten de Mercedes. Beiden dragen een sterke lantaarn of schijnwerper waardoor een brede lichtstraal door de woestijnnacht gaat. Het is nog een flinke wandeling naar de rotspartij, waar ze onmiskenbaar naartoe op weg zijn. Toch zullen ze moeten lopen; de Mercedes zou zich onmiddellijk vastrijden in het zand. Voorop loopt een man met een dikke zwarte haardos en een baardje. Het duurt meer dan een uur voordat ze bij de Mercedes terug zijn.

De man wrijft even nadenkend over zijn hoofd en zegt:“

“Ik liep net met een deel van mijn geiten naar een ander grasveldje. Dan heb ik zicht op de hoofdweg. Daar rijdt gewoonlijk weinig verkeer dus ik let er meestal wel op als er iets langs rijdt. Het zal ongeveer tussen kwart voor twee en twee uur geweest zijn, ik wilde voor de lunch de geiten in het andere grasveldje gebracht hebben. Ik zag een auto werkelijk heel hard rijden. Meestal wordt er hier niet zo hard gereden, omdat auto’s door de slechte kwaliteit van de weg door elkaar geschud worden.”

Mry en Dar kijken elkaar even aan. We hebben dus nu een tijdstip dat aardig aansluit op het tijdstip waarop de GPS van de huurauto gestopt is met het verzenden van coördinaten. Ze knikken de man bemoedigend toe.

“Wat heeft u nog meer gezien?”

“Tja niet zoveel. Het is even van de weg af, dus je ziet met dat opwaaiende stof zeker niet wie er in zitten. Ik heb wel gezien wat voor auto het was, hoor. Het was een Mahindra Commander, uit 1992 als ik het goed heb. Met zo’n bruinrijze kleur en een lichtgrijs kapje.

Randy duwt zachtjes tegen een enorme houten deur met diverse inscripties en enkele hiërogliefen. Geen herkenbare, afgezien van de gebruikelijke symboliek. Het geluid wordt sterker. Zo onopvallend mogelijk sluipen ze naar binnen. Weer wacht hen een verrassing. De zaal waar ze binnenkomen blijkt enorm groot te zijn. Overal in de stenen wanden zijn rijke versieringen aangebracht die minstens zo mooi zijn als die in de pilaren. De ruimte is grotendeels open en op de vloer ligt een geweven tapijt dat de hele vloer van het vertrek bedekt, met een dieprode kleur en diverse motieven. Er bevinden zich honderden mensen in de ruimte waarvan een deel links vooraan bij elkaar zit. Zij zijn het die een eigenaardig

klinkend gezang laten horen. Ze hebben de indruk dat er uitsluitend vrouwen in de tempel zijn. Merkwaardig.

Niet lang nadat ze het bureau verlaten heeft stopt op de hoek van de volgende straat een zwarte Mercedes. De twee inzittenden blijven zitten tot het bijna donker is. Dan stapt een onopvallend mannetje uit. Hij is traditioneel gekleed en vrij klein van stuk. Hij valt niet op in de omgeving en al helemaal niet in de schemer. Ongehaast loopt hij richting het politiebureau. Om veiligheidsredenen is de buitendeur buiten kantooruren altijd gesloten. Bezoekers moeten eerst bellen. Dat doet de man echter niet. Na enig rommelen klikt de deur open. Uit zijn diepe zakken haalt hij vast een klein elektronisch apparaatje. Geruisloos en voorzichtig beweegt hij zich door het gebouw. Nog geen vier minuten later staat hij weer buiten.

Ze hebben hun kleding van vandaag zo gekozen dat ze nog wat minder opvallen dan in wat ze gisteren aan hadden. Dat lijkt te werken. Er is niemand die echt op hen let en ze lopen daardoor zonder aandacht te trekken tussen de kopende en verkopende mensen. Er zijn veel stalletjes of kleedjes en door overal een tijdje te kijken gaan ze, net als de andere mensen op straat, op in hun omgeving. Ondertussen vinden ze het allemaal heel erg interessant. Ze mogen dan geen archeologen zijn maar dit is natuurlijk spannender dan de meest interessante attractie thuis. Het blijft opmerkelijk dat de mensen zo weinig aandacht aan hen schenken. Heather is een mooie lange vrouw die hier zo'n beetje boven iedereen uitsteekt. Ook al heeft ze haar blonde haar zo goed mogelijk verborgen in haar kleding, haar gelaatstrekken zijn duidelijk niet Egyptisch. Clarence schat haar lengte op net onder de 1,90 m. Zelf is hij ook niet bepaald kort; een centimeter of vijf korter dan zij.

Heather is extra oplettend. Op een zeker moment staat ze plotseling stil en doet een paar stappen naar achteren, buiten de looproute van de vele marktbezoekers. Hierbij trekt ze Clarence mee en kijkt onopvallend naar links.

“Die vrouw die daar nu ogenschijnlijk geïnteresseerd naar een stalletje met vijgen staat te kijken, heb ik die nu niet al een paar keer eerder gezien? En iedere keer op ongeveer gelijke afstand van ons?”

“Jullie komen vanaf nu iedere derde en zevende dag van de week rond 15:00 uur bij dit pand. Blijf buiten staan. Er komt iemand naar je toe. Dan praten wij elkaar bij. Als jullie iets ontdekt hebben deel je dat met ons en als wij iets ontdekt hebben delen we dat met jullie. Je kunt gewoon met de lokale bevolking omgaan mits je dat ‘low profile’ doet. We weten namelijk nog niet of het grootscheeps beïnvloeden van de mensen of de omgeving hier geen gevolgen zal hebben die wij niet kunnen overzien. Houd je daar strikt aan. Ik ga nu weg. Jullie blijven 20 minuten zitten voordat je het pand uitgaat dan zien we elkaar volgende week om drie uur. Sorry voor het vastbinden. De mensen waarmee wij samenwerking hebben gezocht hebben minder verfijnde gewoontes dan mensen zoals wij uit de 21e eeuw. Ik hoop dat je begrijpt dat ik je daar tegen beschermd heb.” Zonder verder het antwoord af te wachten loopt de man weg.

Ataaf haalt haar hand uit een plooi van haar kleding. De hand waarin zij haar wapen had. Binnen twee seconden richt ze het wapen en schiet. Het schot is zo zuiver dat de man enkele ogenblikken nodig heeft voor hij beseft wat er gebeurt. De kogel heeft zijn pols geraakt waardoor hij het wapen niet meer goed kan gebruiken. Dat houdt hem echter niet tegen, vooralsnog. Vloekend pakt hij het wapen in een andere hand en vuurt eenmaal in de richting van Ataaf. Gelukkig kan hij niet zuiver richten met zijn linkerhand, maar het lijkt haar raadzaam om op dit moment geen verdere risico's te nemen. Ze trekt Mry naar zich toe en drukt haar en zichzelf tegen de muur aan van het huis waar ze voor stonden. Hij draait zich onmiddellijk om en loopt hinkend van hen af. Direct daarop draait Ataaf zich opnieuw naar hem toe en schiet nogmaals. Ook dit schot is raak. Ze heeft hem in zijn bovenbeen geraakt. Hoewel nog veel erger hinkend dan daarvoor blijft hij vluchten.

De bijrijder heeft de route uitgezocht en oogt warempel betrekkelijk ontspannen. Hij kijkt voortdurend op zijn telefoon, waarop internetbereik slechts sporadisch is. Nu ze wat meer de bewoonde wereld naderen is er weer bereik.

“Wist je dat vlakbij El-Bawiti zo'n 50 mummies zijn gevonden? Sommige met een verguld masker. Uit de Grieks-Romeinse tijd. Zahi Hawass 'himself' heeft ze in 1996 ontdekt. Samen met zijn team. Nog interessanter: enkele prachtig bewaard gebleven kleurrijke muurschilderingen uit de 26e dynastie, die bekendstaan onder de naam 'The tombs of Qarat Qasr Salim'.”

Een geërgerde grom van de chauffeur is zijn antwoord. Van ontspannenheid is bij hem geen sprake. Bij iedere kruising verwacht hij een politiecontrole. En hoewel de auto niet verdacht

is, het aflakken van de kentekenplaten heeft hij ongedaan gemaakt, is het best mogelijk dat ze hier ergens alle auto's controleren. Of alle auto's van dit type. Dan kan je nog zo onschuldig doen, maar een inzittende met twee schotwonden ga je niet verhullen.

Bijna stapvoets rijdt ze door totdat Ataaaf haar hand opsteekt en direct daarna de auto verlaat.

Even daarna komt een oude, Japanse auto aanrijden die zich bijna tegen de bumper van haar huurauto opstelt. De chauffeur begint als een bezetene te toeteren. Maar ze kan geen kant op. Als ze doorrijdt gaat ze Ataaaf waarschijnlijk niet terugvinden. En wie weet hoe ver het steegje doorloopt. Snel kijkt ze op het navigatiescherm en ziet dat even plaatsmaken voor de achterligger zonder een heel stuk door dit smalle steegje te gaan geen optie is.

...

Net als ze de telefoon opnieuw grijpt komt Ataaaf aanlopen, gevolgd door twee jongens met tassen vol met drinken en etenswaren. Ze negeert de tierende man bij de auto en loopt naar de achterdeur, ziet dat deze op slot is en tikt even tegen het raampje om Mry te vragen de deur te openen. Ondertussen loopt zij kalm van achter langs de auto naar de uitgewoonde Japanner van de schreeuwende man, trekt de nog deels openstaande deur geheel open en ziet tot haar genoegen dat de sleutels van die auto nog in het contactslot zitten. Precies wat ze verwachtte. Ze trekt de sleutels uit het slot, loopt naar hem toe en begint op een dusdanig indrukwekkende manier tegen hem tekeer te gaan dat hij prompt zijn agressie staakt. Ondertussen opent Mry de deuren, zodat de twee jongens de spullen neer kunnen zetten. Hierop loopt Ataaaf terug naar de andere kant van de auto, opent het portier en gooit met een welgemikte zwaai de sleutels van de Japanner naar de overkant van het steegje, waar ze precies in een put vallen.

“Het kan nog extremer, die verklaring. Wat als die 21e eeuwers ook geholpen hebben bij het bouwen van de eerste piramides in Egypte? Dat ze in verschillende tijden terecht zijn gekomen en, geen idee waarom of hoe, dit soort machtige en onbegrepen projecten hebben helpen opstarten?”

“Dat doet me eraan denken dat ik een belangrijke bijdrage kan leveren,” onderbreekt Clarence hem.

“Dit is mijn plan. Onze smartphones zijn zonder stroom straks niet meer bruikbaar. Met wat spullen en een provisorische werkplaats kan ik misschien iets bouwen waardoor elektriciteit wordt opgewekt. Het zal een heel gevaarte worden en een probleem is om zo'n groot ding in onze kamer te krijgen zonder dat iemand in dit logement dat raar vindt. Dat nog afgezien van

de vraag hoe we aan die onderdelen gaan komen. Ik wil er eigenlijk nu aan beginnen, want vanmiddag worden we geacht ons te melden bij die 21e eeuwers.

“En je overige verwondingen?”

“Het schotwond in mijn been voel ik minder vanwege de pijnstilling.”

“En verder dan?”

“Verder?” vraagt hij verbaasd.

“Ja, je val van de trap?”

“Oh, o dat? Dat viel erg mee.”

Dan doet Mry iets volkomen onverwachts. Ze staat op, kijkt nogmaals naar het gezicht van de man alsof ze zich iets voor ogen wil halen. Dan trekt ze langzaam de deken weg waaronder hij zijn arm met de verbonden pols weer heeft gestopt. Een strak verband zit rond de plek waar Ataafs eerste kogel hem geraakt heeft. Vervolgens grijpt ze met beide handen de pols van de man en geeft een flinke ruk aan zijn arm waardoor hij bijna voorover klapt vanuit zijn half zittende houding. Hij reageert nog verontwaardigder dan zojuist.

“Ben je helemaal gek geworden? Wat heeft dat te betekenen?”

“Maar je pols doet gelukkig niet meer zeer zie ik,” reageert Mry sarcastisch. Hij wil wat antwoorden - hij weet alleen duidelijk niet zo gauw wat.

Randy moet dit even op zich laten inwerken. Zo te horen vonden alle tijdreizen op ongeveer dezelfde manier plaats. Zij waren immers ook in een grot, net als de eerste groep uit de tijd van Ramses II vanuit Elam en de tweede groep uit ongeveer diezelfde tijd vanuit Egypte. En het lijkt hem dat het mysterieuze stuk steen, dat hij en Natasha in de kraam voor dit huis hebben zien liggen, er iets mee te maken heeft!

Kon het nog wel toeval geweest zijn dat de soldaat uit het verhaal van Tahutia dat steenfragment aantrof in Elam waar het grootste deel van zijn groep verdween, waarna hij het fragment had meegenomen? En dan dat ook de volgende groep mensen richting het verleden verdween, kort nadat hij het in de buurt van die grot begraven had?